

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 9.Pkf.25.267/2024/2.

A kérelmező:

kérelmező neve

kérelmező székhelye

A kérelmező képviselője:

Baruch Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Baruch Gábor ügyvéd)

kérelmező képviselőjének székhelye

A kérelmezett:

kérelmezett neve

kérelmezett székhelye

A kérelmezett képviselője:

Kocsis és Szénássy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kocsis M. Tamás ügyvéd)

kérelmezett képviselőjének székhelye

A per tárgya: a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala M..../31. számú védjegy törlésére irányuló kérelmet elutasító határozat megváltoztatása

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 3.Pk.22.177/2023/7.

A fellebbezést benyújtó fél: kérelmezett

Végzés

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezettet, hogy 15 napon belül fizessen meg a kérelmezőnek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa másodfokú eljárási költséget.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A kérelmező törlés iránti kérelmet nyújtott be a védjegyek és földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 3. § (1) bekezdés b) és c) pontjára, valamint 5. § (2) bekezdés a) pontjára alapítottnak. A Vt. 3. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozással előadta, hogy a térbeli védjeggyel megegyező formát a védjegy bejelentését már évekkel megelőzően is a terméknév1 parfüm termékek (továbbiakban: D. termékek) csomagolásaként használta. E parfümtermékek – jellegzetes csomagolásuk folytán – széles körben ismertek a fogyasztók előtt, ezért a védjegy alkalmas a fogyasztók megtévesztésére, hiszen annak láttán a kérelmező által forgalmazott D. termékekre gondolnak, noha a védjegyjogosult e termékek gyártójával vagy más forgalmazójával nem áll gazdasági kapcsolatban, és a kérelmező tudomása szerint azokat nem is forgalmazza. A Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontja (rosszhiszeműség) azért alapozza meg a törlés iránti kérelmet, mert a D. termékek jellegzetes csomagolása már a védjegybejelentés előtt is ismert volt a fogyasztók előtt, így a védjegyjogosultnak is tudomással kellett bírnia arról, hogy az általa bejelentett megjelöléssel ellátott termékek forgalomban vannak. A rosszhiszeműséget támasztja alá, hogy a kérelmezett a kérelmezővel

és még két gazdasági társasággal szemben védjegybitorlás megállapítása iránti peres eljárást kezdeményezett. Az is a rosszhiszeműséget igazolja, hogy a védjegyjogosult neve alatt 83 nemzeti védjegyet lajstromoztak a legkülönbözőbb áruosztályokban. A védjegyjogosult fő tevékenysége a cégjegyzék szerint az ingatlankezelés. A korábbi belföldi használat tekintetében az általa hivatkozott, csatolt számlákra és weboldalak reklámhirdetését tartalmazó iratok tartalmára hivatkozott.

[2] A kérelmezett a törlés iránti kérelem elutasítását kérte. Álláspontja szerint a kérelmező által előadottak a rosszhiszeműség egyetlen kritériumát sem igazolják. A kérelmező nem támasztotta alá semmivel sem, hogy a kérelmezettnek tudnia kellett volna arról, hogy a megjelölés máshoz köthető. Nem igazolt, hogy a védjegyjogosult a kérelmező gazdasági tevékenységéről ismerettel bírt, nem védjegy- és licencjogosult az érintett terméket illetően, így rosszhiszeműségre nem hivatkozhat. Nem igazolta a kérelmező a csalárd, tisztességtelen szándékot sem.

[3] A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala (SZTNH) 31. sorszámu határozatával a törlési kérelmet elutasította, a támadott védjegy oltalmát változatlan tartalommal fenntartotta. Kötelezte a kérelmezőt, hogy fizessen meg a kérelmezettnek 158.750 forint eljárési költséget. Megállapította, hogy egyik törlési ok sem áll fenn.

[4] A rosszhiszeműség tekintetében ismertette az irányadó hivatali és bírósági gyakorlatot és megállapította, hogy e körben azt kell vizsgálni, hogy a védjegyjogosult a bejelentés megtételekor tudott-e, kellő körültekintés mellett tudomást szerezhette-e arról, hogy az általa lajstromozni kért megjelölés mást illet, és hogy a bejelentéskor csalárd szándék, a védjegyoltalom rendeltetésével össze nem egyeztethető cél vezérelte-e. Az SZTNH a D. termék hirdetési jelentésén szereplő fióknévből, és a megjelölt internetes oldalon megjelent hirdetésből arra következtetett, hogy a kérelmező a bejelentés napját megelőzően valóban forgalmazott ilyen csomagolásban parfümterméket. Megítélése szerint a hirdetés olvasottsági adatok hiányában azonban nem alkalmas annak igazolására, hogy a kérelmezői használat olyan intenzív volt, hogy a jogosultnak arról tudomást kellett volna szereznie. A másik megjelölt honlapról (weboldal2) az elért fogyasztók számának hiányában nem lehet arra következtetni, hogy ez a hivatkozott megjelölés máshoz, nevezetesen a kérelmezőhöz kötődik. Azok csak azt igazolják, hogy a csomagolást a védjegy elsőbbségi napját megelőzően mások is használták, és az a piaci kínálat része volt. Az SZTNH érvelése szerint a hivatkozott védjegybitorlási per és az abban meghozott ítélet a bejelentéskor fennállt rosszhiszeműség vizsgálata szempontjából irreleváns. Nem alkalmas a rosszhiszeműség alátámasztására, hogy a jogosult nem használja az adott térbeli védjegyet, mert a védjegylajstromozása óta 5 év még nem telt el. A korábbi belföldi használattal összefüggően értékelte, hogy az általa csatolt bizonyítékok egy része a támadott védjegy bejelentési napját követi. A fennmaradó számlák egy részén nem szerepel a D. terméknev, a használat szempontjából figyelembe vehető számlák pedig olyan kis mennyiségű értékesítést igazolnak, amelyeknél a megjelölés kiterjedt használatát nem bizonyítják.

[5] A hivatali határozat ellen a kérelmező nyújtott be megváltozás iránti kérelmet, amelyben arra hivatkozott, hogy az általa megjelölt hirdető oldalakról készült képernyőfotók

egyértelműen alátámasztják, hogy a védjegybejelentést jóval megelőzően a D. parfümök kereskedelmi forgalomban voltak Magyarországon. Forgalmazóként a legelső találatban van a kérelmező. Bár a rosszhiszeműség nehezen bizonyítható, az a tény, hogy a védjegyjogosult a lajstromozást követő 3 év elteltével sem használja térbeli védjegyét, alkalmas az egyéb bizonyítékok együttes értékelése mellett a rosszhiszeműség igazolására. Hivatkozott arra is, hogy 2020. december 20-án újabb törlési kérelem érkezett a hivatalhoz, amelynek az előterjesztője a cég1 gazdasági társaság. Kérte, hogy az e törlési eljárásban csatolt bizonyítékokat is értékelje a kérelmező javára bíróság.

[6] Az elsőfokú bíróság végzésével az SZTNH M..../31. számú határozatát megváltoztatta és elrendelte a lajstromszám1 lajstromszámú védjegy keletkezésére visszaható hatályú törlését. Kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 48.600 forint eljárási költséget.

[7] Végzésének indokolásában megállapította, hogy a kérelmezett (védjegyjogosult) javára oltalom alatt áll a 2020. július 29-i elsőbbségű lajstromszám1 lajstromsorszámú térbeli védjegy a Nizzai Megállapodás szerinti 3. áruosztályon belül megjelölt kozmetikai termékekre.

[8] Döntését a Vt. 91. § (1) bekezdésére, 33. § (1) bekezdés a) pontjára, 8. § a) pontjára, 3. § (1) bekezdés b) és c) pontjára, (2) bekezdés a) pontjára alapította. A tényállást kiegészítette azzal, hogy a kérelmezett javára fennálló védjegy ellen törlési eljárást indított 2023. február 13-án a cég2, illetőleg 2023. december 20-án a cég1 is. Rögzítette, hogy a kérelmezett védjegy jogosultja három védjegybitorlási pert indított, az egyikben az elsőfokú bíróság jogerősen a kereseti kérelemnek helyt adó ítéletet hozott, egy másikban az eljárást a jelen törlési eljárás jogerős befejezéséig felfüggesztették.

[9] Az elsőfokú bíróság a fogyasztók megtévesztésével és a korábbi belföldi használattal összefüggő indokok tekintetében maradéktalanul egyetértett a hivatal álláspontjával, eltérő döntésre jutott azonban a rosszhiszeműség kérdésében. Döntését arra alapította, hogy a kérelmező által csatolt bizonyítékok ugyan nem voltak elegendők ahhoz, hogy a kérelmező részéről megvalósult korábbi intenzív belföldi használatot igazolják, ahhoz azonban igen, hogy bizonyítsák: a kérelmező és rajta kívül még számos egyéb hazai forgalmazó már évekkel a védjegybejelentés előtt, 2014-től forgalmazták a térbeli védjeggyel lényegében azonos csomagolású D. parfümöket. Álláspontja szerint a forgalmazás volumene a csatolt iratokból nem derül ki, azt azonban életszerűtlennek találta a bíróság, hogy egy gazdasági társaság figyelmét, aki maga is foglalkozik a parfümök forgalmazásával, elkerülje versenytársai tevékenysége. Kiemelte, hogy a rosszhiszeműség megállapításának nem feltétele az, hogy a megjelölés egyetlen konkrét másik kereskedőt, forgalmazót illessen. Elegendő, ha a védjegyjogosult tudja, mások, akár többen is használják gazdasági tevékenységük körében a kérdéses megjelölést, emiatt az egyetlen gazdasági szereplő számára sem sajátítható ki. Utalt arra, hogy a rosszhiszeműségre bárki hivatkozhat.

[10] A család szándékot illetően értékelte, hogy a kérelmezett három védjegybitorlási pert indított, amelyből egy már be is fejeződött. Mindez arra utal, hogy a kérelmezett igyekszik a piac többi szereplőjét gátolni abban, hogy a védjegyhez hasonló csomagolással a korábbi

évekhez hasonlóan parfümtermékeiket változatlanul forgalmazhassák, ellentétben a piac többi szereplőjével, akik a bejelentést megelőzően évekig párhuzamosan forgalmazták D. termékeket a többi forgalmazó kiszorításának igénye nélkül. A hivatal előtt folyó egyéb törlési eljárásokban csatolt bizonyítékok beszerzését és értékelését elutasította, mivel a más időpontban más piaci szereplők által esetlegesen egyéb más törlési okokra hivatkozással megindított törlési eljárásokban csatolt iratok jelen eljárásban nem értékelhetők.

[11] A perköltségről a Vt. 79. §-a folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján határozott.

[12] A kérelmezett fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság végzésének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az elsőfokú végzés megváltoztatását és a törlési kérelem, illetve a megváltoztatási kérelem elutasítását, a védjegy oltalmának fenntartását kérte.

[13] Kiemelte, hogy a rosszhiszeműséget a kérelmező egyrészt azzal a megtévesztő jelleg tekintetében is előadott érvével kívánta alátámasztani, hogy a D. termékek a 2000-es évek eleje óta forgalomban voltak Magyarországon, és ezt a csomagolást a kérelmezettnek is ismernie kellett. Sérelmezte, hogy a kérelmező a forgalmazást csak saját magával kapcsolatban állította, a törvényszék így a végzésében a rosszhiszeműség alátámasztására olyan ténymegállapítást tett egyéb hazai forgalmazók állítólagos forgalmazása tekintetében, ami a jelen ügyben a kérelmező részéről el sem hangzott. Az elsőfokú bíróság ezért a Vt. 40. § (2) bekezdésének sérelmével a tényeket nem a kérelem keretei között, az ügyfelek nyilatkozatai és állításai, valamint az ügyfél által igazolt adatok alapján vizsgálta. Okfejtése szerint ez az eljárási szabálysértés az ügy érdemére kihatott, hiszen az elsőfokú bíróság úgy hozta meg a döntését, mintha a kérelmező bebizonyította volna, hogy a megjelölt terméket már 2014 óta más forgalmazók is forgalmazták volna. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság végzésének hatályon kívül helyezésére van szükség, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára kell utasítani.

[14] Anyagi jogszabálysértésként arra hivatkozott, hogy a Lindt ítéletben foglaltak alapján nem álltak fenn a rosszhiszemű védjegybejelentés jogszabályi feltételei. A Lindt ügyre, valamint a szakirodalomra hivatkozva kiemelte, hogy a rosszhiszemű bejelentés tényállásának megvalósításához három konjunktív feltétel szükséges: egyrészt a bejelentőnek tudnia kell, hogy a védjegyoltalom mást illet meg, másrészt kell, hogy legyen valami csalárd, tisztességtelen szándék a védjegybejelentésnél és mindkettőnek a bejelentéskor kell fennállnia. Álláspontja szerint a kérelmező a rosszhiszemű védjegybejelentés vizsgálatakor irányadó szempontok, illetve tényezők egyikét sem tudta bizonyítani, amit a hivatal megfelelő indokolással értékelt.

[15] Az a végzésben tett megállapítás, miszerint a kérelmező és rajta kívül még számos egyéb hazai forgalmazó 2014-től forgalmazták a térbeli védjeggyel lényegében azonos csomagolású D. parfümöket, iratellenes. Kérte ebben a tekintetben az eljárási szabálysértéssel összefüggő érvelésük figyelembevételét. Ezenfelül 2014 óta a kérelmező biztosan nem forgalmazhatott olyan parfümöket, amelyek összetéveszthetőségig hasonlóak a védjegyhez, ugyanis a kérelmező társaság 2015. január 21-én alakult meg. A hivatal helyesen értékelt,

hogy a kérelmezői bizonyítékok (A/3., A/6.) nem alkalmasak annak igazolására, hogy a jogosult a védjegy bejelentési napján tudta, vagy tudomást szerezhette arról, hogy a lajstromozni kért megjelölés máshoz kötődik, illetve mást illet. Hangsúlyozta, abból a tényből, hogy valamelyik cég, valamilyen terméktípus forgalmazásával esetlegesen foglalkozik, még egyáltalán nem következik, hogy tisztában lenne az adott kereskedelmi területen zajló összes folyamattal. A kereskedői minőség egyúttal nem jelenti azt, hogy egy parfümkereskedőnek a magyarországi parfümkereskedelemben kapható összes termék létével, a termékek csomagolásával, azok kinézetével, illetve a termékek más forgalmazóinak személyével is tisztában kellene lennie. Az adott ügyben a kérelmező tehát csak állította, de semmilyen formában nem bizonyította, hogy a kérelmezett tudatában lett volna a kérelmező által hivatkozott termék állítólagos korábbi forgalmazásának. Sérelmezte, hogy a bíróság a tudomásszerzését feltételezésre alapította.

[16] A végzésnek továbbá az a megállapítása, miszerint elegendő, ha a védjegyjogosult tudja, hogy mások, akár többen is használják a gazdasági tevékenységük körében a kérdéses megjelölést, tényszerűen ellentétes a Lindt ítéletben foglaltakkal, amely azt állapította meg, hogy önmagában a mások által megvalósított olyan korábbi használat, amelyről a védjegyjogosult tudott, még nem elegendő a rosszhiszeműség megállapításához.

[17] A rosszhiszeműséghez a Lindt ítéletből következően nem elég a korábbi használat bizonyítása, hanem az is szükséges, hogy a kérelmező a bejelentéskor tudatában volt annak, hogy a más által megvalósított használat miatt a kérelmező nem jogosult a védjegyre vonatkozó bejelentés benyújtására. A kérelmező kísérletet sem tett annak bizonyítására, hogy a védjegyre vonatkozó bejelentés benyújtásakor a kérelmező tudatában lett volna annak, hogy a bejelentés benyújtására azért nem lett volna jogosult, mert a védjegyhez hasonló megjelölést más korábban már használta.

[18] Álláspontja szerint a bíróság nem vette figyelembe, hogy a kérelmező által hivatkozott termékeken van egy olyan szóösszetétel, nevezetesen a terméknevl felirat, amely a támadott védjegyből teljes egészében hiányzik. Álláspontja szerint pusztán ez a tény eleve behatárolja azon személyek körét, akik egyáltalán a rosszhiszeműségre hivatkozhatnak.

[19] A védjegybitorlási perek tekintetében kiemelte, hogy a csalárd szándékot mindig a védjegybejelentés benyújtásának időpontjára kell vizsgálni. A kérelmező nem bizonyította, hogy a kérelmezett kizárólag azért nyújtotta be a védjegyre vonatkozó bejelentést, hogy aztán majd a védjegy bejegyzése után két évvel megtámadhassa védjegybitorlási perben, hiszen még azt sem tudta bizonyítani, hogy a kérelmezett egyáltalán tudott-e a kérelmező tevékenységéről, illetve egyáltalán a kérelmező létéről.

[20] A Lindt ítéletben bizonyítandó feltételként a harmadik személy piacra lépését akadályozó eljárás szerepel, a végzés azonban ezt úgy értelmezte, hogy a védjegyre vonatkozó bejelentés benyújtására azért kerülhetett sor, hogy a már piacon lévő versenytársak kizorítását szolgálja.

[21] A kérelmező észrevételében hivatkozott arra, hogy a Vt. 40. § (2) bekezdését az SZTNH előtti törlési eljárásban kell alkalmazni, a bíróság előtti megváltoztatási eljárásban

azonban nem. A Pp. 263. § (2) bekezdése értelmében a bíróságot más határozat döntése a tényállás megállapításában nem köti, így az SZTNH határozata sem kötötte az eljáró bíróságot ebben a kérdésben. A fellebbezésben foglaltakkal szemben a kérelmező az SZTNH előtti eljárás során a törlési kérelmen túl írásban észrevételeket tett a kérelmezett védekezésére 2023. február 21. napján kelt beadványában. Nem terjeszkedett túl a törlési, illetve a megváltoztatási kérelemben foglaltakon az eljáró bíróság, amikor megállapította a becsatolt bizonyítékok alapján, hogy több forgalmazó is forgalmazta a védjeggyel összetéveszthetőségig hasonló csomagolással ellátott terméket a védjegybejelentést megelőzően. Nem állapítható meg ezért a Vt. 40. § (2) bekezdésének megsértése.

[22] A Lindt ügyben az Európai Bíróság azt mondta ki, hogy minél régebbi a megjelölés használata, annál valószínűbb, hogy a bejelentőnek a lajstromozási kérelem benyújtásának időpontjában tudomása volt a harmadik felek által használt megjelölésről. A kérelméhez csatolt képernyőfotókat, amelyek igazolják, hogy 2017-ben, valamint 2014-ben az arukereső.hu oldalon már Magyarországon is ilyen csomagolással volt forgalomban a termék. A márka ismertsége miatt, valamint amiatt, hogy a kérelmezett is foglalkozik parfümforgalmazással, a védjegyjogosultnak a bejelentéskor tudomással kellett rendelkezni arról, hogy a szóban forgó parfümöt az általa bejelenteni kívánt megjelöléssel összetéveszthetőségig hasonló csomagolással forgalmazzák. A kérelmezettnek nem azt kellett tudnia, hogy konkrétan a kérelmezőhöz köthető a védjeggyel összetéveszthetőségig hasonló megjelölés, elegendő volt arról tudnia, hogy a védjegyhez hasonló csomagolással forgalmaznak más terméket. A bíróság helyesen állapította meg azt, hogy rosszhiszeműségre bárki hivatkozhat, és a Pp. 263. § (1) bekezdésének megfelelően mérlegelte a bizonyítékokat. Helytálló volt az a következtetése, mely szerint az, hogy a kérelmezett több védjegybitorlási pert kezdeményezett, arra enged következtetni, hogy a kérelmezett el kívánta zárni a versenytársait a megjelölés használatától, ezért a csalárdság fennállása is megállapítható.

[23] A fellebbezés nem alapos.

[24] A Fővárosi Ítéltábla a kérelmezett fellebbezését a fellebbezésben megjelölt indokok és a fellebbezés korlátai között bírálta el.

[25] Az elsőfokú bíróság az eljárása lényeges szabályait nem sértette meg, nem követett el az ügy érdemére kiható olyan eljárási szabálysértést, amely a másodfokú eljárásban nem orvosolható, ezért az elsőfokú bíróság végzésének hatályon kívül helyezésére nem volt indok a Vt. 79. § folytán alkalmazandó Pp. 381. § alapján. A hatályon kívül helyezési okként megjelölt körülmény, a Vt. 40. § (2) bekezdésének sérelmével figyelembe vett tény – a fellebbező érvelésével szemben – a másodfokú bírósági eljárásban orvosolható akként, hogy a felek közötti jogvitát a bíróság a jogsértően figyelembe vett tény figyelmen kívül hagyásával bírálja el.

[26] Az elsőfokú bíróság egyebekben nem sértette meg a Vt. 40. § (2) bekezdését a tényállás kiegészítése során. A kérelmező mind a kérelmében hivatkozott arra, hogy a

bejelentő tudomással bírt arról, hogy az általa bejelentett megjelöléssel ellátott termékek már forgalomban vannak, mind a megváltoztatási kérelmében utalt arra, hogy a csatolt képernyőfotók bizonyították, hogy a D. termékek kereskedelmi forgalomban voltak Magyarországon. Nemcsak a megjelölés saját, hanem más hazai forgalmazók általi használatára is tényelőadást tett. A csatolt 2014-es képernyőfotón a kérelmező nem szerepel, a bizonyíték ezért nem volt másként értelmezhető, mint a mások általi forgalmazás tényét alátámasztó bizonyítékként. Az SZTNH eljárása során előterjesztett 2023. február 21-i nyilatkozat sem csak a kérelmező általi használatról szól, hanem mások általi használatról is. Az elsőfokú bíróság így a Vt. 40. § (2) bekezdésének sérelme nélkül vette figyelembe azt a tényt, hogy a kérelmezőn kívül még számos hazai forgalmazó már évekkel a védjegybejelentés előtt, 2014-től forgalmazta a térbeli védjeggyel lényegében azonos csomagolású D. parfümöket.

[27] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás annyiban valóban pontosításra szorul, hogy a kérelmező 2014-től megvalósított forgalmazását az árukereső.hu-ról készült 2014-es képernyőfelvétel nem bizonyítja. Ez azonban nem érinti azt a – tudomásszerzés szempontjából – releváns ténymegállapítást, hogy számos hazai forgalmazó már évekkel a védjegybejelentés előtt forgalmazott a térbeli védjeggyel lényegében azonos csomagolású D. parfümöket. Az elsőfokú bíróság a csatolt képernyőfotók alapján e tényt – az érintett webáruházak számát és a képernyőfotók keletkezési idejét is figyelembe véve – okszerű, a Pp. 279. § (1) bekezdését nem sértő következtetést vont le.

[28] Az ítéltábla a megállapított tényállás alapján az elsőfokú bíróság döntésével és nagyjából annak indokaival is egyetértett.

[29] A fellebbezésre tekintettel a következőket emeli ki.

[30] A rosszhiszeműség megállapítása szempontjából releváns Európai Unió Bírósága (EUB) Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG kontra Franz Hauswirth GmbH ügyben (C-529/07, 2009. június 11. ítélet, továbbiakban: Lindt ügy) úgy foglalt állást, hogy a rosszhiszeműség megítélése céljából az esetre jellemző valamennyi – a megjelölés lajstromozása iránti kérelem benyújtása időpontjában megvalósuló – releváns tényezőt figyelembe kell venni, különösen azt a körülményt, hogy a bejelentő tudta, vagy tudnia kellett, hogy valamely harmadik személy egy tagállamban azonos vagy hasonló megjelölést használ a lajstromoztatni kért megjelöléssel azonos vagy ahhoz megtévesztésig hasonló termék vonatkozásában, a bejelentő szándékát, hogy az említett harmadik felet megakadályozza e megjelölés további használatában, valamint a harmadik fél megjelölése által élvezett jogi védelem szintjét és a lajstromoztatni kért megjelölést. Az ítéltábla ezzel összefüggően megjegyzi, hogy az EUB a Lindt ügyben az összes körülmény mérlegelését tartotta szükségesnek, de nem határozta meg az összes releváns tényezőt. A rosszhiszeműséget arra tekintettel is értékelni kell, hogy a bejelentő a védjegyoltalmat arra kívánja-e használni, hogy tisztességtelenül versenyezzen olyan megjelölést használó versenytársával, amely saját érdemei folytán már bizonyos fokú jogi védelemre tett szert (Lindt ügy [47] bekezdés).

[31] A Lindt ügy indokolása alapján ([53] bekezdés) a tudomással összefüggően nem azt kell bizonyítani, hogy a bejelentő tudta, hogy valamely harmadik személy azonos vagy hasonló megjelölést használ, elég annak bizonyítása, hogy az objektív körülmények alapján elvárható volt, hogy tudjon erről a használatról. Ennek bizonyításához pedig az ítéltábla megítélése szerint is elegendőek voltak az elsőfokú bíróság által értékelt, csatolt képernyőfelvételek (A/3., A/6.). Különös tekintettel arra, hogy a hirdetési honlap (weboldal2) közismert, széles körben használt, azon számos hazai webáruház szerepelt, ami a képernyőfelvételek keletkezési idejével (három és hat évvel a védjegy bejelentése előtt) együtt a D. termékek jelentősebb idejű piaci jelenlétét, és nem jelentéktelen forgalmazását támasztja alá. Ebből a Pp. 279. § (1) bekezdésének megfelelő megalapozott, okszerű következtetést lehetett levonni arra, hogy a védjegyet piacra lépés szándékával bejelentő kérelmezett figyelmét nem kerülhette el a bejelentéskor a versenytársak ezen forgalmazási tevékenysége, azaz elvárható volt, hogy az oltalmazni kért megjelölést használó D. parfüm terméket a kérelmezett ismerje. Az ítéltábla megjegyzi, hogy a Lindt ügy indokolására [39] figyelemmel értékelni kell azt is, hogy minél régebbi a használat, annál valószínűbb, hogy a bejelentőnek a lajstromozási kérelem benyújtásakor tudomása volt a harmadik személyek által használt ilyen megjelölésről. A kérelmezett bejelentést megelőző védjegyhasználatának hiánya, és a védjegy, valamint a D. termék csomagolásának nagyfokú hasonlósága is ezt erősítette meg.

[32] A fellebbező érvelésével szemben az SZTNH a bizonyítékokat nem megfelelően, azokat egymással összevetve mérlegelte, amikor a képernyőfelvételek alapján csak a D. termékek piaci jelenlétét állapította meg. Az időtartamot, az érintett webáruházak számát a piaci ismertséggel összefüggően nem értékelte, és a megjelölés harmadik személyhez kötődésének ismeretét csak a kérelmező tekintetében vizsgálta, amikor arra utalt, hogy nem állapítható meg, hogy a bejelentés időpontjában a bejelentő tudta, hogy „máshoz, nevezetesen a kérelmezőhöz” kötődik az oltalmazni kívánt megjelölés. Az elsőfokú bíróság ezzel szemben helytálló következtetést vont le arra, hogy a rosszhiszeműsége nem csak az a személy hivatkozhat, aki bizonyítja, hogy a megjelölés hozzá kötődik. Így a többi webáruház hosszú ideje fennálló forgalmazására is tekintettel helyesen állapította meg, hogy a harmadik személyekhez köthető D. termékekről tudnia kellett a kérelmezettnek.

[33] A kérelmező – a Lindt ügytől eltérően – nem vitásan nem használta a megjelölést a bejelentéskor. A megjelölés emellett több olyan egyedi jellegzetességet hordozott (csomagolás formája, piros színű téglalap, elhelyezkedése, arányai a csomagoláson), amelyek egy a piacon már huzamosabb ideje jelenlévő, számos hazai forgalmazó által forgalmazott D. termék csomagolásával egyezett meg. Nincs jelentősége ebből a szempontból annak, hogy a térbeli megjelölés nem tartalmazott feliratot. Az ítéltábla megítélése szerint így nemcsak arra lehetett következtetést levonni, hogy a kérelmezettnek tudnia kellett arról, hogy a megjelölés máshoz kötődik, de arra is, hogy a kérelmező erről tudott. Mindezt csak megerősíti az, hogy a kérelmezett utóbb a védjegyhasználatot a D. termékek betűtípusához hasonló betűtípusú, azzal összetéveszthető csomagolású, szintén üzemanyagra utaló terméknevé² elnevezésű termékek forgalmazásával kívánta alátámasztani.

[34] A megjelölés más általi használatának ismerete a rosszhiszeműség megállapításához a Lindt ügy indokolására figyelemmel kétségtelenül nem lenne elegendő. Lehetséges ugyanis az, hogy a kérelmező az általa használt megjelölés másolásával (utánzással) szemben kíván fellépni (Lindt ügy [49] bekezdés), vagy az általa használt megjelölés megszerzett jóhírnevét kívánja kiterjedtebb jogi védelemmel biztosítani (Lindt ügy [51], [52] bekezdései). Ezek a körülmények az adott ügyben nem álltak fenn. A fellebbező érvelésével szemben továbbá az elsőfokú bíróság a tudomásszerzés vizsgálatát követően a csalárd szándékot külön, az indokolás [42] bekezdésében vizsgálta, jogértelmezése ezért nem állt ellentétben a Lindt ügy jogértelmezésével.

[35] A Lindt ügyben kifejtetteknek megfelelően az ügy összes releváns körülményét értékelni kellett, és ez alapján a bejelentő kérelmezéskor fennálló csalárd szándékának bizonyítottságára is okszerűen lehetett következtetni. A kérelmezett ugyanis nemcsak tudta a bejelentéskor, hogy számos hazai forgalmazó egy másik, azonos áruosztályba tartozó parfümterméket az oltalmazni kívánt megjelöléshez hasonló csomagolással forgalmaz évek óta. Úgy kívánt oltalmat szerezni az általa addig nem használt megjelölésre, hogy azzal megakadályozza, hogy a piacon egy addig jogszerűen használt megjelöléssel, számos hazai forgalmazó által huzamosabb ideje forgalmazott parfümterméket jogszerűen forgalmazhassanak. Ezt a szándékot a kérelmezett bejelentéskor meglévő tudomása a versenytárs termékről, a megjelölés korábbi használatának hiánya, és a versenytárs parfümterméket korábban forgalmazó használókkal szemben megindított védjegybitorlási perek kellően alátámasztották.

[36] A kérelmezett csalárd szándékát az általa hivatkozott, térbeli védjegy használatot igazoló terméknév² termékek forgalmazása nem cáfolja, hanem megerősíti. A védjegy alapvető funkciója, hogy a fogyasztó számára biztosítsa az áru eredetének azonosságát, és hogy ezt az árut az összetévesztés veszélye nélkül egyéb eredetű áruktól megkülönböztesse. Rosszhiszeműséget alapoz meg, ha a védjegyoltalmat a bejelentő nem a funkciójának megfelelő szándékkal igényli, hanem tisztességtelen versenyelőny megszerzésére kívánja használni. Különösen, ha úgy kíván piacra lépni, hogy a piacon már régóta jelenlévő, a fogyasztók által már ismert versenytárs parfümtermék csomagolásával azonos vagy azzal összetéveszthető megjelölésre kér térbeli védjegyoltalmat annak érdekében, hogy a versenytárs parfümtermékének forgalmazását akadályozza.

[37] A fellebbező érvelésével szemben a Lindt ügyből nem az következik, hogy csak mások piacra lépésének akadályozása alapoz meg rosszhiszeműséget, a piacról kizorítás azonban nem. Az EUB ítélet kifejezetten utal annak értékelésére, hogy a harmadik félnek valamely termék forgalmazásában való megakadályozására irányuló szándék bizonyos körülmények között a bejelentő rosszhiszeműségének bizonyítéka lehet [44].

[38] Az elsőfokú bíróság a fentebb kifejtettek alapján megalapozottan következtetett arra, hogy a kérelmezett a bejelentéskor a terméknév¹ termékeket ismerte, azaz tudott arról, hogy az oltalom alá helyezni kért megjelölés máshoz köthető, és csalárd szándék vezette, mivel a versenytárs termékével összetéveszthető csomagolásra a piacon ismertséget szerzett

versenytárs termékek kiszorítása, tisztességtelen versenyelőny érdekében tett bejelentést, ezért helyesen állapította meg, hogy a védjegybejelentés a Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontjába ütközik.

[39] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes végzését a Vt. 79. § folytán alkalmazandó Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[40] A kérelmezett fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az ítéltábla kötelezte a kérelmezőt a Vt. 79. §, 86. § (1) bekezdése, a Pp. 83. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján 15.000 forint áfával terhelten megállapított ügyvédi díj mint másodfokú eljárási költség megfizetésére.

Budapest, 2024. június 20.

Dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

Dr. Istenes Attila s. k.
k.

előadó bíró

Dr. Szabó Csilla s.

bíró